

The Hellenic Society Prometheas

Τη γλώσσα μου έδωσαν Ελληνική

Το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του Ομήρου.

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου.

www.Prometheas.org

Οδυσσέας Ελύτης

Newsletter

April 2011

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ

Οι ομογενείς της περιοχής Ουάσιγκτον γιόρτασαν, και φέτος, με επισημότητα και εθνικό παλμό την ημέρα της εξέγερσης των Ελλήνων ενάντια στην Οθωμανική Αυτοκρατορία για την απόκτηση της εθνικής Ανεξαρτησίας τους.

Η γιορτή, οργανωμένη από τον πολιτιστικό σύλλογο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, ξεκίνησε με παρέλαση των μαθητών των ελληνικών σχολείων της περιοχής και έγινε με συμμετοχή όλων των ομογενειακών οργανώσεων της περιοχής, στην μεγάλη αίθουσα της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου στην Μπεθέσντα, την Κυριακή 20 Μαρτίου στις 5:30 μμ. Η προσέλευση πλέον των 300 ατόμων ήταν σημαντική.

Τη γιορτή άνοιξαν με χαιρετισμό τους ο πρόεδρος του ΠΡΟΜΗΘΕΑ, κύριος Λευτέρης Καρμίρης, και ο πρεσβευτής σύμβουλος της Ελληνικής πρεσβείας στην Ουάσιγκτον κύριος Ιωάννης Βράιλας, αναφερόμενοι τόσο στο λαμπρό κατόρθωμα των ηρώων της επανάστασης, όσο και στα οικονομικά δεινά της Ελλάδας σήμερα.

Κύριος ομιλητής της βραδιάς ήταν ο καθηγητής του Πανεπιστημίου της Σάντα Μπάρμπαρα, στην Καλιφόρνια, κύριος Απόστολος Αθανασάκης. Το θέμα της ομιλίας του, που ανέπτυξε διεξοδικά, ήταν "Ο ρόλος του δημοτικού τραγουδιού στον αγώνα της Ανεξαρτησίας". Επίσης συμμετείχαν με σύντομες αναφορές στο έργο και παραστατικές απαγγελίες μεταφρασμένων στα ελληνικά ποιημάτων του μεγάλου φιλέλληνα ρομαντικού ποιητή Λόρδου Βύρωνα, οι κυρίες Ελίνα Καρμοκόλια και Μαγδαληνή Κανταρτζή. Τους εθνικούς ύμνους της Ελλάδας και των ΗΠΑ τραγούδησε η χορωδία του Αγίου Γεωργίου και χόρεψε ελληνικούς χορούς το συγκρότημα "Επιστροφή στις Ρίζες", των κυριών Έλενας και Ρένας Παπαποστόλου. Επίσης συμμετείχε με μια πραγματικά εκπληκτική απόδοση λαϊκών τραγουδιών αλλά και δεξιοτεχνία κρούσης λαϊκών μουσικών οργάνων, ο ιατρός το επάγγελμα, κύριος Σπύρος Κολιαβασίλης.

Ακολούθησε πλούσια δεξίωση με ελληνικά φαγητά, γλυκά και ποτά και συζήτηση μεταξύ των παρευρισκομένων σε μια χαρούμενη και εορταστική ατμόσφαιρα.

Ρήγας Καππάτος

You are invited to view **Andreas Chrysostomou's** photo album of the Greek Independence Day: **Prometheas-2011-03-20**

<https://picasaweb.google.com/andreaschr07/Prometheas20110320?feat=email#>

Other Events and Announcements

- **Thursday, April 7, 2011**, 6:30 p.m.: “*Investigating the Surface: the Parthenon Metopes and Caryatid Hairstyles*” by Dr. Katherine A, Schwab, Associate Professor, Visual and Performing Arts, Fairfield University; it is taking place at the Embassy of Greece. RSVP: rsvp@greekembassy.org
- **Tuesday, May 3, 2011**, 8:00 a.m. - 12:00 Noon: Conference on “*Greece’s Strategic Importance to the U.S.*” at the Capital Hilton Hotel. Organized by the American Hellenic Institute (AHI).

Websites of the month

- Ηλεκτρονικό περιοδικό "24 Γράμματα" (www.24grammata.com), στις σελίδες του οποίου μπορείτε να απολαύσετε ένα μοναδικής ποιότητας, σπάνιου πλούτου και εντελώς πρωτότυπο αφιέρωμα στην Επανάσταση της 25ης Μαρτίου 1821. Από τον ίδιο χώρο μπορείτε να κατεβάσετε σε ηλεκτρονική μορφή, εντελώς δωρεάν, τα περίφημα "Απομνημονεύματα" του Στρατηγού Ιωάννη Μακρυγιάννη.
- **Ομιλία του ιστορικού και συγγραφέα κ. Σαράντου Καργάκου** με θέμα «*Το '21 και μεις*», η οποία έγινε στα πλαίσια εκδήλωσης που διοργάνωσε το μπλογκ Αντι-ρήσεις, στις 19.3.11 στο πνευματικό κέντρο Ι. Ν Παντοκράτορος Π. Φαλήρου :
http://lomak.blogspot.com/2011/03/19-11.html?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+LoMaksBlog+%28LoMak%27s+Blog%29
- **ΔΕΙΤΕ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ:**
<http://www.ellinikoarxeio.com/2010/02/free-greek-movies.html>
- **Δόξα τω Θεώ, Δόξα τω Θεώ, Δόξα τω Θεώ...** Ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π.Θεμιστοκλής Αδαμόπουλος από την Σιέρρα Λεόνε μιλάει με την γλώσσα της αλήθειας και αφυπνίζει...<http://www.youtube.com/watch?v=pnBesG2s6U0>

Books (new releases)

- **“Bonhoeffer/Pastor, martyr, prophet, spy”** by Eric Metaxas
- **“Day of Honey/ A Memoir of Food, Love, and War”** by Annia Ciezaldo
- **«Είναι γλεντζες, πίνει γαλα»** του Λευτερη Παπαδοπουλου

«Τον εχει βαλει στη σκαφη η μανα του, να παει καθαρος αυριο πρωι στην εκκλησια. «Σιγα ρε μανα, σιγα. Με το μαλακο. Ενταξει, ειπαμε να μπω πρωι πρωι στη σκαφη να μου ριχνεις με τη καταρολα ζεστο νερο να πλυθω αλλα όχι κι ετσι. Εσυ το ριχνεις καυτο, με ζεματισες, γαμωτο!» Του δινει δυο γερες στον κωλο, του χωνει και μια τσιμπια, μα τι τσιμπια! Αρχίζει λοιπον και αυτος, τσιτσιδος, να σουταρει στη σκαφη, ένα, δυο, τρια, τεσσαρα σουτ, γωνιακα....

...Μπαλα και ξερο ψωμι, αλλα και «ξερη» στην «Ανεση». Παικταρας, τα φυλλα τα εκανε φυλλο και φτερο, θυμοτανε ένα ενα τα φυλλα που ειχαν περασει. Παρεα στην αυλη με το Γιαννη πιανανε τα βραδακια το τραγουδι. Τους συνοδευαν και ο πατερας και η μανα και καμποσοι από τους γειτονους στα γυρω δωματα, αυτους τους φτωχους και καταφρονημενους στη μικρη αυλη των θαυματων... τοθ θαυματος που είναι η ψυχη του ανθρωπου όταν είναι ανθρωπος».

Ετσι αρχίζει το βιβλιο του Λευτερη Παπαδοπουλου «Είναι γλεντζες, πίνει γαλα». Το πρωτο κεφαλαιο (από το οποιο το πιο πανω κειμενο) είναι γραμμενο από τον Αντωνη Σαμαρακη και είναι εφιερωμενο «Στον Λευτερη Παπαδοπουλο, τον αδελφο μου» όπως γραφειο ο Σαμαρακης.

Τι καταπληκτικο βιβλιο! Το κάθε κεφαλαιο αφιερωμενο σε μια πτηχη της ζωης σε μια γωνια στη μεταπολεμικη Αθηνas (Οδος Φωκαιας 18, κατω από τη πλατεια Κυριακου) εκει που μεγαλωσε ο Λευτερης. Αλλα βιβλια του Λευτερη Παπαδοπουλου:

- Ασμα Ασματων (1994)
- Οι παλιο συμμαθητες (1995)
- Ζω από περιεργεια/Από τη Λαμπετη στον Δαλαμαγκα (2001)
- Όλα είναι ένα ψεμα (2002)
- Να συλληφθει το ντουμανι! (2004)
- Είναι γλεντζες, πίνει γαλα (2006)
- Εν αρχει ην ο Καζαντζιδης/Από τον Ακη Πανου ως τη Μαρινελλα (2007)

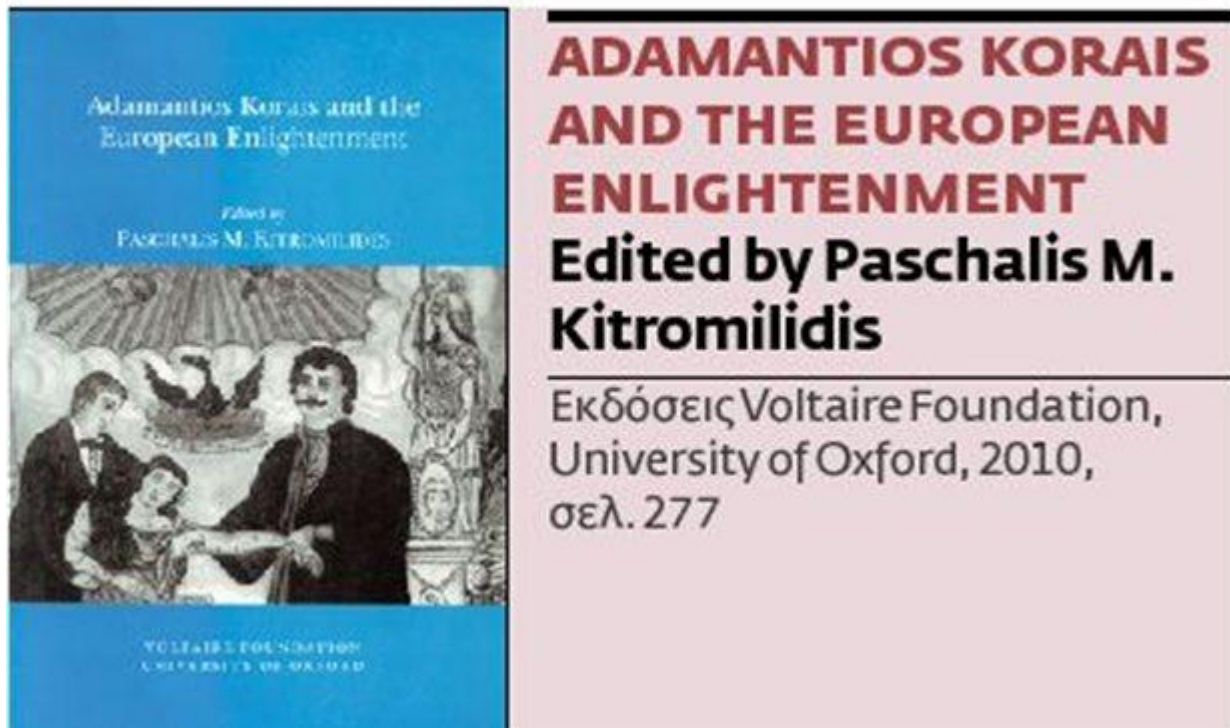
Σ.Τ.

News Articles

ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ: **Ο φιλελεύθερος εθνικιστής Κοραΐς**

Ελληνες και άγγλοι πανεπιστημιακοί παρουσιάζουν τις πολλές όψεις της ζωής και του έργου του φιλοσόφου και δάσκαλου, που το όνομά του εξακολουθεί να απουσιάζει από τη σύγχρονη «Εγκυκλοπαίδεια του Διαφωτισμού»

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: 20/02/2011, 08:00

Η ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δηλαδή η συνειδητά ηθελημένη ενσωμάτωση στη «Δύση» και ως εκ τούτου η αποδοχή των ιδεολογικοπολιτικών και κοινωνικών της πλαισίων, ταυτίζεται εν πολλοίς με όσες θεωρητικές θέσεις επιδίωκε να αναδείξει ο φωτισμένος διδάσκαλος Αδαμάντιος Κοραΐς· κοινωνικοπολιτικές αρχές που στήριζε κυρίως στην ανάγκη παιδείας και στη διαμόρφωση της νεοελληνικής γλώσσας, καθώς πίστευε ότι μέσω αυτών θα έφθανε το γένος στην εθνική απελευθέρωση, στην παγίωση της προόδου και του πολιτισμού και στη δημιουργία μιας δημοκρατικής πολιτείας δικαίου, με βασικά χαρακτηριστικά την ισοπολιτεία και την ισονομία.

Τον δρόμο για την επιστημονική μελέτη του Κοραΐ τον άνοιξε ο Κ. Θ. Δημαράς. Πολλοί είναι οι «επίγονοι» που ακολούθησαν πρόθυμα αυτόν τον δρόμο. Ορισμένοι μάλιστα μερίμνησαν με ποικίλους τρόπους να συνεχίσουν την προσπάθεια διασύνδεσης της μελέτης του Νεοελληνικού Διαφωτισμού με εκείνη του ευρωπαϊκού. Εναν τέτοιο στόχο έχει και ο παρουσιαζόμενος σήμερα

τόμος που επιμελήθηκε ο Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης. Ισχυρό κίνητρο για την έκδοση αυτή στάθηκε η διαπίστωση από τον επιμελητή της ότι η κορυφαία ελληνική προσωπικότητα, ο Κοραΐς, που συνέβαλε αποφασιστικά στη μετάδοση των φώτων στη Νοτιοανατολική Ευρώπη, δεν έχει ακόμη συγκαταλεγεί ανάμεσα στους αναγνωρισμένους ευρωπαϊούς πρωτοπόρους, και μάλιστα απουσιάζει παντελώς από το σύγχρονό μας αγγλόγλωσσο εγχειρίδιο της σχετικής ενημέρωσης, την *Εγκυκλοπαίδεια του Διαφωτισμού* (*Encyclopaedia of the Enlightenment*). Στο εισαγωγικό μελέτημα ο επιμελητής της έκδοσης παρακολουθεί τη διαδρομή του Κοραΐ προς τον κόσμο του Διαφωτισμού, από τη Σμύρνη μέσω των ιατρικών σπουδών του στο Μονπελιέ και την τελική εγκατάστασή του στο Παρίσι, στα χρόνια ακριβώς της Γαλλικής Επανάστασης, όταν έχει αναγνωριστεί πια η φιλολογική του επάρκεια στη μελέτη και έκδοση αρχαιοελληνικών κειμένων, γεγονός που παραδέχονται οι καθιερωμένοι ξένοι ελληνιστές. Καθώς ο Κοραΐς υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας του κοσμοϊστορικού γεγονότος, επισημαίνονται κάθε φορά οι μεταλλαγές του, οι ρήξεις με το παρελθόν, η ένταξή του στο περιβάλλον των «φιλοσόφων» και οι σύντονες ενέργειές του να πραγματώσει τις ιδέες της εθνικής αποκατάστασης. Ο Π. Κιτρομηλίδης κλείνοντας το εισαγωγικό του κείμενο θα αναφερθεί και στις πρόσφατες προσεγγίσεις της κοραϊκής έρευνας: ότι παράλληλα, αλλά και πέρα από την εθνική ιδέα ο ανακαινιστής Κοραΐς επιδιώκει να διευρύνει τον ορίζοντά του, έναν δρόμο προς την εξωστρέφεια και ώσμωση των πολιτισμών. Η ακόμη ότι στα τελευταία του χρόνια θα επιστρέψει στην έκδοση θεολογικών κειμένων, γεγονός το οποίο, κατά τον συγγραφέα, αποδεικνύει ότι ο ριζοσπαστισμός και η αυστηρή συχνάκις αντικληρικαλική κριτική του δεν προδίδει προφανώς και μια αντιθρησκευτική θέση, καθώς «θεωρεί τη θρησκεία σημαντική ως πηγή ηθικής και πνευματικής καλλιέργειας για άτομα και κοινωνίες».

Στην πρώτη ενότητα περιλαμβάνονται μελέτες σχετικές με τον Κοραΐ ως κλασικό φιλόλογο. Πολλές νέες πληροφορίες για τα πρώιμα χρόνια της αναγνώρισης του φιλόλογου Κοραΐ προσφέρουν οι έρευνες της Βιβής Περράκη που αναφέρονται στις συνεννοήσεις του για έμμισθη συνεργασία με άγγλους φιλόλογους σχετικά με την επεξεργασία χειρογράφων της Αγίας Γραφής προς έκδοση από το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. «Η βρετανική ιστορία του Κοραΐ: Μια ιστορία χειρογράφων (1789-1803)» («L'histoire britannique de Coray: Une histoire de manuscrits, 1789-1803») τιτλοφορείται η σχετική εργασία.

Οι δύο επόμενες μελέτες του πρώτου τμήματος πραγματεύονται τη στροφή του Κοραΐ προς την προσπάθεια «φωτισμού του γένους», εκδίδοντας κλασικά κείμενα, διδακτικά και ευπρόσιτα στο ελληνικό κοινό. Όπως αναπτύσσει ο Ιωάννης Δ. Ευρυγένης (*Enlightenment, emancipation and national identity: Korais and the Ancients*), στόχος του Κοραΐ ήταν να συμβάλει, μέσω της γνωριμίας με την αρχαία γραμματεία και ειδικότερα διά του εκδοτικού προγράμματος της *Ελληνικής Βιβλιοθήκης*, στη διαμόρφωση εθνικής ταυτότητας που εντέλει θα οδηγούσε στην εθνική ανεξαρτησία. Τις θέσεις αυτές μελετά και ο Μιχαήλ Πασχάλης (*The history and ideological background of Korais' Iliad project*), με επίκεντρο τον αρχικό προγραμματισμό του Κοραΐ να εκδώσει την *Ιλιάδα* ως πρώτη έκδοση στη σειρά της *Ελληνικής Βιβλιοθήκης*, καθώς πίστευε ακράδαντα στα «πρωτεία» του μεγάλου ποιητή.

Στη δεύτερη ενότητα περιλαμβάνονται οι μελέτες του Peter Mackridge (*Korais and the Greek Language question*) και της Άννας Ταμπάκη (*Adamance Coray comme critique litteraire et philologie*). Θέμα πολυσυζητημένο, που προκάλεσε για πάρα πολύ καιρό συζητήσεις και αντιπαραθέσεις οξύτατες, το γλωσσικό όργανο που πρότεινε ο Κοραΐς, τη «μέση οδό», παρουσιάζει συνοπτικά ο γνωστός μελετητής του Peter Mackridge. Ο συγγραφέας αναφέρεται αρχικά στην προ του Κοραΐ κατάσταση, όταν πρωτοαναδείχθηκε το πρόβλημα της επιλογής του κατάλληλου γλωσσικού οργάνου για την εκπαίδευση. Τον Κοραΐ ως λογοτεχνικό κριτικό και φιλόλογο παρουσιάζει η Άννα Ταμπάκη. Στο λογοτεχνικό επίπεδο η Άννα Ταμπάκη θα παρουσιάσει την ενασχόληση του Κοραΐ με την έκδοση αρχαίων και μεσαιωνικών μυθιστορημάτων- ή μυθιστοριών, όπως επέλεξε να ονομάζει τα romans- και τις διεξοδικές αναλύσεις του για την ουσία και τη λειτουργία του είδους.

Στο τρίτο μέρος έχουν ενταχθεί τρεις μελέτες: της Ρωξάνης Δ. Αργυροπούλου (*Adamance Coray et sa reflexion philosophique: vers une anthropologie medicale et culturelle*), του Πασχάλη Μ. Κιτρομηλίδη, (*Adamantios Korais and the dilemmas of liberal nationalism*) και του Βασίλη Μουρδουκούτα (*Korais and the idea of progress: from theory to action*). Στην πρώτη, η συγγραφέας οδηγεί τον αναγνώστη στη φιλοσοφική διαμόρφωση του Κοραΐ, που ξεκίνησε ήδη από την εποχή όπου έζησε στο Αμστερνταμ. Με αυτόν τον επιστημονικό οπλισμό ο Κοραΐς συντάσσει το γνωστό *Υπόμνημα* (*Memoire sur l'etat actuel de la civilisation dans la Grece*, Παρίσι, 1803), γίνεται μέλος της «Societe des Observations de l'homme» του Παρισιού και διατυπώνει πλέον τις απόψεις του για τη θέση της ιατρικής και της επιρροής του κλίματος. Η συγγραφέας αναλύει τις θέσεις του Κοραΐ ως προς την εξέλιξη του πολιτισμού και αναφέρεται στις κοραϊκές απόψεις για την «παρακμή» και την «παλιγγενεσία» του ελληνικού έθνους, έννοιες που παραβάλλει με την «ασθένεια» και την «ίαση», ένα σχήμα που ταιριάζει με το ιατρικό πνεύμα της «Societe».

Ο Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης αναφέρεται στη σύγχρονη «υποδοχή» του Κοραΐ από την ευρύτερη διεθνή ιστορική έρευνα για τον εθνικισμό· υποδοχή που αντιμετωπίζει τον έλληνα σοφό με ενδιαφέρον μεν, αλλά με μονομερή οπτική: εκείνη του εθνικιστή προφήτη, του φιλελεύθερου εθνικιστή. Αποσιωπώντας όμως την πολυσύνθετη πνευματική προσωπικότητα του Κοραΐ, η προσέγγιση μόνο από μια οπτική γωνία οδηγεί, κατά τον συγγραφέα, σε μια συρρίκνωση της γνώσης για την πνευματική του εμβέλεια, και ουσιαστικά αγνοεί το πλαίσιο της πολιτικής και ηθικής του σκέψης όταν ανέπτυξε τις εθνοπατριωτικές θέσεις του. Ο Π. Κιτρομηλίδης, έχοντας συνεχή παρουσία στις σπουδές του Νεοελληνικού Διαφωτισμού, προσφέρει με την εδώ εργασία του μια συνοπτική αλλά εμπειριστατωμένη ανάλυση, ως συμπλήρωση στο κενό που επεσήμανε στην τρέχουσα διεθνή ιστοριογραφία.

Ο τόμος κλείνει με τη μελέτη του Βασίλη Μουρδουκούτα, στην οποία ο συγγραφέας διερευνά με διαδοχικές προσεγγίσεις στο πρώιμο έργο του Κοραΐ ποια έννοια προσγράφει ο Κοραΐς στην ιδέα της προόδου. Και τούτο για «να επιταχύνει τις την αρχομένην της Ελλάδος αναγέννησιν», με τη μετακένωση των νέων ιδεών που θα οδηγήσουν προς την απελευθέρωση από τον δεσποτικό ζυγό, την ίδρυση του νέου κράτους και τη διαμόρφωση του «πολίτη». Με την πολιτισμική μεταφορά (cultural tranfer) και τη συστηματική εκπαίδευση ο Κοραΐς πίστευε ότι

θα επιτυγχανόταν η εφαρμογή της θεωρίας της προόδου· ακράδαντη ήταν η πίστη του ότι η πολιτική ελευθερία είναι άμεσα συναρτημένη με την παιδεία, τα δύο πρωταρχικά στοιχεία που συντελούν στην εδραίωση του πολιτισμού.

1748: Γέννηση στη Σμύρνη,σε οικογένεια εμπόρων με καταγωγή από τη Χίο.

1772: Εγκαθίσταται στο Αμστερνταμ ως εμπορικός αντιπρόσωπος του οικογενειακού οίκου.Διαχειρίζεται το εξαγωγικό εμπόριο μεταξωτών του πατέρα του και ταυτόχρονα σπουδάζει: Γεωμετρία,Λογική,Λατινικά,Γερμανικά.Επαφή με τους ελληνιστές του Αμστερνταμ, αλλά και με ευαγγελικούς χριστιανικούς κύκλους από τους οποίους διδάσκεται την αξία της ανοχής.

1778: Εγκαταλείπει το Αμστερνταμ. Εξι χρόνια νωρίτερα είχε εγκατασταθεί στην πόλη ως ένας Ανατολίτης.Τώρα φεύγει Ευρωπαίος,άνθρωπος του Διαφωτισμού,ντυμένος με τη μόδα της εποχής.

1779: Εγκαθίσταται στη Σμύρνη, έπειτα από ένα μακρύ ταξίδι,με σταθμούς στη Βιέννη όπου επισκέπτεται τον αδελφό του πατέρα του,Μητροπολίτη Βελιγραδίου Σωφρόνιο,στην Τεργέστη και στη Βενετία.Στη Σμύρνη παραμένει τέσσερα χρόνια.

1782: Εγκαθίσταται στο Μονπελιέ και γράφεται στην Ιατρική Σχολή.

1788: Εγκαθίσταται στο Παρίσι,παραμονές της Γαλλικής Επανάστασης. **1805:** Γίνεται γνωστός στις ελληνικές κοινότητες της Διασποράς,τόσο της Δυτικής Ευρώπης όσο και της Ρωσίας και της Μαύρης Θάλασσας. Οι Ζωσιμάδες,έμποροι στη Ρωσία, αποφασίζουν να χρηματοδοτήσουν τηνΕλληνική Βιβλιοθήκητου.

Ως το 1821 εκδίδει,δημοσιεύει, μεταφράζει και συμβάλλει στην ιδεολογική προετοιμασία της Επανάστασης.

1833: Πεθαίνει στο Παρίσι.

Η κυρία Λουκία Δρούλια είναι ομότιμη διευθύντρια Ερευνών στο Εθνικό Ιδρυμα Ερευνών.

της ΛΟΥΚΙΑΣ ΔΡΟΥΛΙΑ

<http://www.tovima.gr/books-ideas/article/?aid=385892&h1=true>

ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΙ Η ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΤΙΣ Η.Π.Α. :

Ημερομηνία Καταχώρησης Πέμπτη 3 Φεβρουαρίου 2011.

Του Αντωνίου Α. Αντωνάκου, Καθηγητού Φιλολόγου Ιστορικού-Συγγραφέως
Από το περιοδικό 'ΕΛΛΗΝΟΡΑΜΑ'

Το Άγαλμα τής Ελευθερίας, τού οποίου η επίσημη ονομασία είναι «Η Ελευθερία φωτίζοντας τον κόσμο» (αγγλιστί «Liberty enlightening the World» γαλλιστί «la Liberte éclairant le monde»), είναι ένα κολοσσιαίο άγαλμα πάνω στην ομώνυμη νησίδα και μέσα στο άνω τμήμα τού Κόλπου τής Νέας Υόρκης. Το άγαλμα αυτό στήθηκε σε ανάμνηση τής φιλίας τών λαών τών ΗΠΑ και τής Γαλλίας.

Το συνολικό του ύψος είναι 93 μέτρα (302 πόδια) μαζί με το βάθρο, και κατά την εκδοχή τής εγκυκλοπαίδειας Britannica παρουσιάζει μια γυναίκα να κηρύττει την ελευθερία. Η γυναίκα αυτή κρατάει έναν πυρσό στο υψωμένο δεξί της χέρι και μια ενεπίγραφη πλάκα στο αριστερό όπου αναγράφεται η ημερομηνία 4 Ιουλίου 1776. Ένας ανελκυστήρας ανεβάζει έως το ύψος τού εξώστη και μια ελικοειδής σκάλα

οδηγεί σε μιαν εξέδρα παρατηρήσεως πάνω στο στέμμα που φοράει η Ελευθερία. Ο πυρσός που κρατάει βρίσκεται σε 93 μέτρα ύψος πάνω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Στην βάση τού αγάλματος βρίσκεται το Αμερικανικό Μουσείο της Μεταναστεύσεως (American Museum of Immigration).

Την πρόταση για την κατασκευή τού αγάλματος διατύπωσε ένας Γάλλος ιστορικός, ο Εντουάρ ντε Λαμπουλάϊγ, μετά τον Αμερικανικό Εμφύλιο πόλεμο. Συγκεντρώθηκε ένας ικανός αριθμός χρημάτων με εισφορές τού γαλλικού λαού και το έργο άρχισε στη Γαλλία το 1875, υπό την διεύθυνση του γλύπτη Φρεντερίκ-Ωγκύστ Μπαρτολντί. Το άγαλμα κατασκευάστηκε από φύλλα χαλκού, που σφυρηλατήθηκαν με το χέρι για να πάρουν το επιθυμητό σχήμα και συναρμολογήθηκαν πάνω σε έναν σκελετό από τέσσερα γιγάντια χαλύβδινα υποστηρίγματα, τον οποίο είχε σχεδιάσει ο διάσημος από την κατασκευή τού Πύργου τού Άιφελ, Αλεξάντρ-Γκουστάβ Άιφελ. Το 1885 το περατωμένο άγαλμα, που είχε ύψος 46 μέτρα περίπου (151 πόδια και 1 ίντσα) και ζύγιζε 225 τόνους, αποσυναρμολογήθηκε και φορτώθηκε για να μεταφερθεί στην Πόλη της Νέας Υόρκης. Το βάθρο, που κατασκευάστηκε μέσα από τα τείχη τού φρουρίου Γουντ στη νησίδα Μπέντλο, περατώθηκε αργότερα. Το άγαλμα στήθηκε στο βάθρο του και στις 28 Οκτωβρίου 1886 αφιερώθηκε στον πρόεδρο Κλήβελαντ.

Την διαχείριση και φροντίδα τού αγάλματος είχε στην αρχή η Επιτροπή Φάρων, επειδή ο φωτεινός πυρσός θεωρήθηκε ως είδος φάρου για τους ναυτιλλομένους. Επειδή όμως το φρούριο Γουντ εξακολουθούσε να χρησιμοποιείται από τον αμερικανικό στρατό, το άγαλμα μεταφέρθηκε το 1901 στο υπουργείο των Στρατιωτικών.

Το 1924 ανακηρύχθηκε εθνικό μνημείο. Το 1937 το φρούριο Γουντ αποστρατιωτικοποιήθηκε και το υπόλοιπο νησί ενσωματώθηκε στο μνημείο ως περιβάλλον χώρος. Το 1956 το νησί Μπέντλο μετονομάστηκε σε «Νησί της Ελευθερίας» (Liberty Island) και το 1965 προστέθηκε στο συγκρότημα η γειτονική νησίδα 'Ελις, άλλοτε σταθμός μεταναστών. Η συνολική έκταση τού χώρου τού

μνημείου έφθασε έτσι τα 23,63 εκτάρια.

Είπαμε ανωτέρω ότι κατά την εκδοχή τής εγκυκλοπαίδειας «Britannica» το άγαλμα παρουσιάζει μια γυναίκα να κηρύττει την ελευθερία, υπονοώντας ότι η γυναίκα αυτή είναι προσωποποιημένη η Ελευθερία.

Αποκρύπτουν όμως συστηματικά ότι και σε αυτό το σημείο η αθάνατος Ελλάς έχει δώσει για μία ακόμη φορά τα φώτα της. Πράγματι αυτός που σχεδίασε το άγαλμα τής ελευθερίας κάπου αλλού είχε δει την μορφή αυτή. Και η μορφή αυτή είναι η μορφή τού Φωτοφόρου Απόλλωνος - Ηλίου.

Ναι αγαπητοί φίλοι. Ο Φωτοφόρος Απόλλων απεικονίζεται με αυτήν ακριβώς την μορφή. Και ευτυχώς για μας η αθάνατη ελληνική γη τής Κορινθίας μας διέσωσε αυτή την εικόνα για να μπορούμε σήμερα να γνωρίζουμε την αλήθεια.

Η μορφή τού Φωτοφόρου Απόλλωνος βρίσκεται σήμερα στο Μουσείο τής Κορίνθου, περνά όμως απαρατήρητη για τον επισκέπτη που δεν είναι υποψιασμένος. Βρίσκεται σε μία τρίπτυχη πλάκα μαζί με άλλες δύο παραστάσεις. Η μία, στο αριστερό τμήμα, απεικονίζει έναν Άγγελο, μορφή όμοια και ίδια με αυτήν της Χριστιανικής πίστεως, και είναι κατά τους αρχαιολόγους η μορφή τής θεάς Εκάτης. Στο δεξιό τμήμα απεικονίζεται ρόδακας. Και στην μέση ω τού θαύματος!!! Η μορφή τού Φωτοφόρου Απόλλωνος, ίδια με αυτήν του αγάλματος της Ελευθερίας! Η πνευματική ιδιοκτησία είναι πασιφανές σε ποιόν ανήκει.

Λέγεται από ανθρώπους τής Κορίνθου που γνωρίζουν ότι ο διευθυντής της Αμερικανικής Αρχαιολογικής αποστολής, σώφρων και έντιμος άνθρωπος, έχει

δηλώσει ότι οι Αμερικανοί πρέπει να έρχονται να προσκυνούν στον χώρο του Μουσείου όπου η μορφή του Φωτοφόρου Απόλλωνος, διότι είναι η πηγή του εθνικού τους συμβόλου.

Αν όντως είναι έτσι εύγε στον άριστο άνδρα. Πάντως αποφάσισα να αποκαλύψω στους συνέλληνες το θέμα και κυρίως στους ομογενείς μας των ΗΠΑ, για να ενημερώσουν τους Αμερικανούς ότι το εθνικό τους σύμβολο, το οφείλουν στην Ελλάδα και στους Έλληνες. Δεν θα είναι εξ άλλου οι μόνοι.

Όλα σχεδόν τα σύμβολα είναι Ελληνικά. Οι τούρκοι πήραν την ημισέληνο από το νόμισμα των Βυζαντίων που απεικόνιζε την νίκη τους επί του Φιλίππου σε μία νύχτα που το χάσικο φεγγάρι με το αστέρι ενεφανίσθησαν με την ίδια ακριβώς απεικόνιση στον ουρανό.

Ο Αδόλφος Χίτλερ οικειοποιήθηκε την περίφημη «τετραγάμμα», την κοσμούσα το ιμάτιο της Αθηνάς του Παρθενώνος, ένα από τα κατ' εξοχήν ωραιότερα σύμβολα των Ελλήνων και τού έδωσε μιαρή χροιά ονομάζοντας το «σβάστικα» και κάνοντας το σύμβολο του ναζισμού. Οι σκοπιανοί οικειοποιήθηκαν το αστέρι της Βεργίνας, οι δε υπόλοιποι βόρειοι γείτονές μας τον Δικέφαλο Αετό του Βυζαντίου.

Στις ημέρες μας όμως οι Έλληνες δεν γνωρίζουν και δεν θυμούνται. Η παγκοσμιοποίηση έχει παίξει καλά το παιχνίδι της. Άλλοτε αποκρύπτει, άλλοτε παραποιεί, άλλοτε διαστρεβλώνει τα γεγονότα. Απλό παράδειγμα, και δεν είναι το μόνο, αποτελεί ο γλυπτός διάκοσμος του Παρθενώνος, έργο του Φειδία. Έχουμε φθάσει σήμερα σε τέτοιο σημείο διαστρεβλώσεως, που τα γλυπτά του Παρθενώνος είναι γνωστά παγκοσμίως με τον όρο ελγίνεια μάρμαρα. Τα περίφημα γλυπτά του Παρθενώνος, τα γλυπτά του Φειδία, δεν είναι γνωστά με το όνομα του δημιουργού αλλά με το όνομα του κλέφτη.

Στις ΗΠΑ ανθούν ξανά τα νέα ελληνικά

Ένας τρόπος προσέγγισης των φοιτητών στον Ελληνικό Πολιτισμό.
της Μαργαρίτας Πουρναρά

Διστάζω πριν χτυπήσω την πόρτα της πανεπιστημιακής αίθουσας, όπου διδάσκονται τα νέα ελληνικά σε φοιτητές του Πανεπιστημίου του Μίσιγκαν στις ΗΠΑ.

Ο λόγος είναι ότι μέσα από την τάξη ακούγεται –με πολλά ντεσιμπέλ ομολογουμένως– ένα τραγούδι των «Ημισκούμπρια». Η πρώτη σκέψη είναι ότι οι μαθητές στασίασαν και κάνουν του κεφαλιού τους. Αλλά γιατί προτιμούν τα Ημισκούμπρια και όχι τον Jay Z; Μόλις περνώ τελικά το κατώφλι, βρίσκομαι προ ευχάριστης έκπληξης. «Υπαίτιος» είναι ο καθηγητής Παναγιώτης Παφίλης, που κάνει –μέσω YouTube– μια απρόσμενη εισαγωγή στο μάθημα ελληνικής γλώσσας.

Στο Αν Αρμπορ, τη μικρή πόλη που είναι η έδρα του περίφημου πανεπιστημίου (από τα καλύτερα δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα των ΗΠΑ μαζί με το Μπέρκλεϊ), τα νέα ελληνικά έχουν πολύ μεγάλη ζήτηση. Το ίδιο ισχύει για το μάθημα που διδάσκει ο καθηγητής Βασίλης Λαμπρόπουλος, κάτοχος της έδρας Κ. Π. Καβάφη, με θέμα την ελληνοαμερικανική κουλτούρα, όπως και για το μάθημα για την αρχαία και σύγχρονη Αθήνα που διδάσκει η συνάδελφος και σύζυγός του, καθηγήτρια Αρτεμη Λεοντή. Κάθε ακαδημαϊκό έτος, οι εγγραφές μπορούν να φτάσουν στα νεοελληνικά μαθήματα τις τετρακόσιες και σε ελληνικά μαθήματα γενικά τις πέντε χιλιάδες. Το πανεπιστήμιο καλύπτει σχεδόν όλες τις περιόδους του ελληνικού πολιτισμού με περίπου τριάντα καθηγητές. Την ώρα που κάποια τμήματα ελληνικών σπουδών στην Ευρώπη καταργούνται, στην Αμερική ανθούν.

Μετά το αρχικό σοκ των «Ημισκούμπρια», συντρώμε με τον Βασίλη Λαμπρόπουλο σε ένα μπιστρό. Ξενιτεμένος τριάντα χρόνια από την Ελλάδα, αφού δίδαξε πρώτα στο Οχάιο, εγκαταστάθηκε στο Μίσιγκαν. Μας εξηγεί πώς εντάσσονται τα νέα ελληνικά στην πανεπιστημιακή ζωή: «Το αμερικανικό εκπαιδευτικό σύστημα δίνει την ευκαιρία στους φοιτητές του κολεγίου να πάρουν μαθήματα από μια ευρεία γκάμα επιλογών. Έτσι μπορεί κάποιος να έχει επιλέξει, λ. χ., νέα ελληνικά, αστρονομία και μπαλινέζικο θέατρο. Η πολυσχιδής εκπαίδευση δίνει στα παιδιά ευελιξία σκέψης ώστε να

ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της σημερινής οικονομίας. Ξέρουμε πια ότι αυτό που σπουδάζεις δεν θα το χρησιμοποιήσεις απαραίτητα στη ζωή σου. Πρέπει λοιπόν το ίδιο το πανεπιστήμιο να σου μάθει ότι οφείλεις να είσαι συνεχώς επανεκπαιδευόμενος».

Γόητρο και περιέργεια

Οι φοιτητές των ελληνοκεντρικών μαθημάτων είναι συνήθως παιδιά ευρωπαϊκής καταγωγής, σπάνια ασιατικής ή λατινοαμερικανικής προέλευσης. «Κάθε χρόνο, μόνο ένα μικρό μέρος των φοιτητών μας είναι Ελληνοαμερικανοί. Τα ελληνικά μαθήματα έχουν γόητρο. Οι Έλληνες έχουν καλό όνομα στο πανεπιστήμιο, είναι δεμένοι μεταξύ τους. Πολλοί ξένοι έρχονται από περιέργεια, είτε γιατί έχουν ακούσει καλά λόγια από άλλους που πήραν το μάθημα. Άλλοι αναπτύσσουν μια συμπάθεια σε εμάς από κάποιον Έλληνα φίλο ή συγγάτοικο», μας εξηγεί.

«Ο βασικός στόχος του δικού μου μαθήματος για την ελληνοαμερικανική κουλτούρα είναι να προβληματιστούν τα παιδιά για τη γλωσσική, εθνική, φυλετική ταυτότητα στην Αμερική μέσα από την οπτική γωνία της ελληνικής περίπτωσης. Χρησιμοποιώ τους Έλληνες ως πύλη εισόδου σε αυτά τα ζητήματα. Στις ΗΠΑ, η ελληνική κοινότητα ανθίσταται ιδιαίτερα στην αφομοίωση, χωρίς όμως να παραμένουμε κοινωνικό περιθώριο. Έχουμε ιστορία σε βάθος χρόνου, κάτι που βοηθάει ιδιαίτερα όταν εξετάζουμε θέματα παράδοσης».

Η συζήτηση έρχεται αναπόφευκτα στις ριζοσπαστικές μεθόδους διδασκαλίας, όπως το YouTube ή βίντεο με stand up comedy:

«Στην Αμερική, είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε το μάθημά μας ενδιαφέρον, να αφουγκραζόμαστε τα νέα δεδομένα της παιδαγωγικής. Στην Ευρώπη, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις νεοελληνιστών που, ακολουθώντας την πεπατημένη, διδάσκουν τον κανόνα της γραμματείας μας, από τον “Ερωτόκριτο” του Κορνάρου μέχρι τον Σολωμό και τον “Ερωτικό Λόγο” του Σεφέρη. Έχουν καταφέρει έτσι να χάσουν το φοιτητικό ενδιαφέρον και να συρρικνώσουν το κοινό τους. Στις ΗΠΑ, για να επιζήσει ένα μάθημα πρέπει να έχει φοιτητές, άρα πρέπει ο διδάσκων να βρει τρόπους να το κάνει ελκυστικό, ζωντανό και όχι απλώς να ακολουθεί τη διδακτέα ύλη. Αν ξεκινήσεις από τον Ερωτόκριτο, την Αναγέννηση, θα διδάξεις σε μια άδεια αίθουσα και του χρόνου το μάθημα θα έχει καταργηθεί».

Προσφορά και ζήτηση

Αρα, φταίνει οι Ευρωπαίοι που τα νεοελληνικά καταργούνται;

«Τα πανεπιστήμια βεβαίως δεν είναι ανθελληνικά, απλώς λειτουργούν με ορισμένους κανόνες προσφοράς και ζήτησης. Πολλοί συνάδελφοι, αντί να μάθουν να επικοινωνούν με τους δεκαοκτάχρονους, να δώσουν τον καλύτερό τους εαυτό για να προσελκύσουν νέους φοιτητές, πάνε στην Ελλάδα και ζητούν απίστευτα ποσά από υπουργεία και ιδρύματα.

Το ελληνικό κράτος γνωρίζει καλά εδώ και χρόνια σε τι ανοδική ή καθοδική πορεία είναι τα προγράμματα. Δυστυχώς, δίνει σε όλα περίπου την ίδια οικονομική ενίσχυση, και σε όσα είναι σε κρίση παραπάνω. Μήπως τα χρήματα αυτά έπρεπε να δοθούν στα προγράμματα που κάνουν αποδεδειγμένα δημιουργική δουλειά; Επιπλέον, θα έπρεπε να μας στέλνουν κάθε χρόνο οπτικοακουστικό υλικό, που δεν στοιχίζει τίποτα, από το “Δέκα” του Καραγάτση που προβλήθηκε πρόσφατα έως παλιές θεατρικές

παραστάσεις».

«Μετά τη χούντα δεν υπήρξε αυτοκριτική». Ρωτάμε τον Βασίλη Λαμπρόπουλο αν η πνευματική κατάρρευση ήταν ένας λόγος που η Ελλάδα οδηγήθηκε στη σημερινή οικονομική κρίση.

«Κάτι στράβωσε στα χρόνια της χούντας. Η πνευματική αντίσταση ούτε σθεναρή ήταν ούτε έγκαιρη. Πόσο γρήγορα κάποιοι που ευαγγελίζονταν αλλαγές έβαλαν την ουρά στα σκέλια! Εξατμίστηκε η δυναμική του 1965 και του 1966. Ο αντιστασιακός λόγος εναντίον των συνταγματαρχών δεν ήταν αρκετά ριζοσπαστικός, κατέφυγε σε ευκολίες, πατριδοκαπηλία, φονταμενταλισμό. Η γενιά μου βρέθηκε να τραγουδάει αντάρτικα ενώ άκουγε Μπιτλς. Η Ελλάδα είχε Γληνό και Ζαχαριάδη, ούτε Τρότσκι ούτε Γκράμσι. Είχε τον Καστοριάδη και τον Πουλαντζά, που όμως έζησαν αλλού. Μετά τη χούντα δεν υπήρξε αυτογνωσία ούτε αυτοκριτική. Περάσαμε αυτήν την επτάχρονη ταπείνωση, αλλά τι μάθαμε; Αντιθέτως, επικράτησε η τάση “τι θα κερδίσω εγώ για το ξύλο που έφαγα από την ΕΣΑ”. Πλήρης εξαργύρωση των αγώνων με θέσεις σε κρίσιμα πόστα. Ο αντιστασιακός ναρκισσισμός της περιόδου 1971 - 74 κρατάει μέχρι σήμερα, διότι κανείς από αυτούς τους ανθρώπους δεν έχει αποσυρθεί αλλά μονοπωλούν όλες τις θέσεις, στην πολιτική, στη δημόσια ζωή, στα πανεπιστήμια».

Κερδίζω πόντους και τη συμπάθεια συνομηλίκων μου

Γιατί μαθαίνω ελληνικά. «It's fun!» απαντά συνοπτικά η Σάρα Τρέιβορ από την τάξη του Παναγιώτη Παφίλη και δεν έχει καμιά σχέση με την Ελλάδα. «Όταν είπα στους γονείς μου ότι κάνω νέα ελληνικά, κατσούφιασαν. Μου είπαν “άντε να μάθεις κάτι χρήσιμο όπως τα ισπανικά”. Εμένα όμως το να μαθαίνω ελληνικά με κάνει να νιώθω ξεχωριστή από τα υπόλοιπα παιδιά».

«Μαθαίνω ελληνικά, γιατί όλοι οι άλλοι μαθαίνουν ισπανικά και ήθελα να αποστασιοποιηθώ. Οι γονείς μου είναι από τη Σκανδιναβία, αλλά βρήκαν πολύ κουλ την απόφασή μου να μάθω μια τέτοια γλώσσα, αν και σπουδάζω βιοχημεία», λέει ο Κρις Γουόλτερς. «Όταν λέω στους συνομηλίκους μου ότι έχω γραφτεί στα νέα ελληνικά, κερδίζω πόντους στη συμπάθειά τους. Το πρόβλημα είναι η εξάσκηση». Ο Αντι Σνόου που σπουδάζει ιστορία κάνει μαθήματα ελληνικών, γιατί του χρησιμεύουν στην ετυμολογία και στην κατανόηση των εννοιών. «Εκτός αυτού, όλα τα παιδιά που κάνουν ελληνικά έχουμε γίνει μια παρέα και δεν θέλω να τους χάσω. Δεν έχω κανένα Έλληνα συγγενή για να μιλάω μαζί του, αλλά τώρα πια έχω Έλληνες φίλους. Η γραμματική σας είναι δύσκολη, δεν “παίζεται”».

Ο εβραϊκής καταγωγής Στίβεν Σνάιντερ φοίτησε στο Μπρονξ σε ένα από τα ελάχιστα αμιγώς αμερικανικά σχολεία στις ΗΠΑ όπου διδάσκονται νέα ελληνικά. «Μου φαινόταν μια γλώσσα αστεία και ενδιαφέρουσα, πιο χαλαρή από τα γαλλικά. Η μαμά μου μού έκανε πλάκα και με ρώταγε αν μάθαμε τίποτα για τη φέτα. Αμα θέλω να κάνω εξάσκηση, πάω σε εστιατόρια στην Αστόρια, είμαι Νεοϋορκέζος. Το να μαθαίνεις ελληνικά, σε βοηθάει να μάθεις όποια άλλη γλώσσα θέλεις».

http://e-parembasis.blogspot.com/2011/03/blog-post_7934.html